

Albumversje

*Wees stralend als een roosje,
zacht als een anjelier,
zo vrolijk als 't viooltje,
als 'n zonnebloem zo fier.*

*Wees vriendlijk en bescheiden
als een vergeet-mij-niet,
zo rein, met gouden hartje,
als de zuivere margriet.*

*Zorg voor je levenstuintje
en houd het trouw gewied,
want tussen al die bloemen
past 't boze onkruid niet.*

M. Hesper-Sint

zuster: de zon, die haar koesterde tot al die grote en kleine bloemen als zonnetjes stonden te stralen.

Toen kwamen de dahlia's die, hoe mooi ook, toch een beetje bedroefd maken, omdat haar komst het teken is, dat de zomer haast voorbij is.

Als laatste bloeiden de chrysanthen; alles wat er nog verder in de tuin was, stond verwaaid, rommelig en verlept. De dahlia's hingen schots en scheef of slierden modderig langs de grond.

Alleen de chrysanthen bloeiden nog mooi, maar ze brachten de kruidige geur van herfst als afscheidsgroet.

En nog altijd stond er de zonnebloem op haar fiere stengel. De laatste kleine bloemen waren verdroogd, maar bovenop de stengel stond als een kroon de éne, grote bloem.

De blaadjes begonnen te verschrompelen, maar het hart, het hart...

„Ach,” zuchtte de zonnebloem. „Nu zal het gauw met me gedaan zijn. Nu heb ik niets meer over dan mijn éne hart, dat elke dag groter en zwaarder wordt en dat ik haast niet meer dragen kan. Het doet een beetje pijn oud te worden en te vergaan.”

Moe boog ze de zware kroon met het donkere hart, zó groot alsof er nooit een gouden stralenkrans omheen had gestaan.

„Sjiep, sjiep, sjiep, tienk-tienk.” Wie van de vogels zag het het eerste? Die juichte van blijdschap en riep zo alle hongerige makkers van tussen de bonte bladeren, die met elke windvlaag wegdwarrelen.

„Sjiep, sjiep!” De zonnepitten zijn rijp, betekende dat.

Wat een smulpartij: al die glanzende, vette zaden. Wat een drukte daar bij die oude zonnebloem.